

Oponentský posudek bakalářské práce Ondřeje Bílka

Ondřej Bílek se za krátkou dobu strávenou na fakultě výtvarných umění vyprofiloval jako tvůrce výrazných zvířecích plastik. Tato tradice je v atelieru sochařství živena a podporována jejím vedoucím Michalem Gabrielem, přesto se zdá, že Bílek je bytostně fascinován právě zvířecími hrdiny. Za výrazný sochařský počín je možné považovat třeba jeho předchozí práci - figuru vztyčeného aligátora, kterou potkávají chodci ve výkladní skříni na Veveří ulici v Brně.

Také v bakalářské práci zůstává u sochy zvířete. Zvířata jsou prostě krásná. Ondřej Bílek nám tentokrát předkládá mírně podživotní figuru ležícího gorilího samce. Leží na zádech v podivně rozcapené poloze. Divák tak trochu tápe, protože ležící poloha gorily může vybízet hned k několika interpretacím, od hedonistického samcovského odpočinku k zachycení mrtvého zvířete, které se podvědomě u pozorovatele spojuje s enviromentálním apelem. Plastika zvířete je modelována hladkou výrazně realistickou formou, která ale neusiluje o hyperealistické působení. Hladký pečlivě modelovaný povrch plastiky není pokryt srstí, právě proto je tímto způsobem jaksi polidštěn a abstrahován. Mimochodem autor sám přiznává, že některé nedostatečně zdokumentované partie gorilí anatomie nahrazuje lidskou fyziologií.

V rozpracovaném stavu, ve kterém jsem měl možnost práci Ondřeje Bílka spatřit, se zatím nedalo odhadnout, jaké bude konečné vyznění plastiky, která teprve v laminátovém odlitku růžového odstínu a patřičném nainstalování nabude definitivní polohy. To je možná i důvodem mého zdrženlivějšího soudu. Autorovi nepochybně nechybí patřičná řemeslná erudice, ale přesto se vkrádá otázka: co s tím dál? Jedná se „jen“ o atelierové cvičení, sochařskou studii zvířete a jako takovou ji máme brát, nebo máme vnímat přesah, jakousi autorovu zprávu, kterou lze patřičně interpretovat? Možná je ještě čas se tímto způsobem zamýšlet, přesto se autor musí s takovými otázkami sám vyrovnávat.

Na druhou stranu s trochou představivosti může být setkání s vhodně nainstalovanou sochou gorilího samce dostatečně účinným zásahem na divákovy emoce, zvláště v konfrontaci s dnešní často frekventovanou konceptuální estetikou. Nechci zde příliš predestinovat, ale vím že sochař zraje pomalu a proto v Bílkově případě se můžeme dočkat ještě silných uměleckých výpovědí.

Hodnocení s přihlédnutím k fázi rozpracovanosti navrhuji stupněm B.

Jiří Sobotka